

1

รัสตี้ รัทเทอร์ฟอร์ดโผล่จากอพาร์ทเมนต์ในเช้าวันจันทร์หลังจากโดนไล่ออกหนึ่งสัปดาห์พอดี

สองวันแรกหลังจากตกงานที่ทำมานาน เขาปิดม่านในห้อง กินพิซซ่าแช่แข็งระหว่างรอให้โทรศัพท์ดัง จดหมายเลิกจ้างระบุเหตุผลว่า *ไร้สมรรถภาพอย่างมีนัยสำคัญ ความเป็นผู้นำล้มเหลว ผิดพลาดในเรื่องพื้นฐาน* มันเหลือเชื่อเป็นการบิดเบือนความจริงอย่างมาก ที่จริงพวกนั้นพยายามโยนความผิดเรื่องปัญหาล่าสุดของเมืองให้เขา มันเป็นเรื่องผิดพลาดธรรมดา ๆ ที่สามารถแก้ไขให้ถูกต้องในเวลารวดเร็วได้อย่างแน่นอน

หลายชั่วโมงผ่านไปโทรศัพท์ยังเงียบ อีเมลส่วนตัวของเขาเต็มไปด้วยข้อความขยะ

เขาทนต่อสภาพนั้นอีกหนึ่งวันเต็ม แล้วคว้าโน้ตบุ๊กเครื่องเก่าขึ้นมาเปิดเครื่อง เขาไม่มีปืน ไม่มีมิด ไม่มีวิธีไต่ลงจากเฮลิคอปเตอร์หรือกระโดดร่มจากเครื่องบิน แต่เรื่องนี้ต้องมีคนซดใช้ เป็นไปได้ว่าศัตรูตัวจริงกำลังจะรอดตัวไปแต่ไม่ใช้กับวายร้ายในวิดีโอเกมที่เพื่อนซี้มักพัฒนาโปรแกรมส่งมาให้ ก่อนหน้านี้เขาไม่คิดเล่นเพราะรู้สึกโหดเกินไป แต่เขาไม่รู้สึกแบบนั้นอีกต่อไป วันแห่งความเมตตาของเขาจบสิ้นแล้ว เว้นแต่ว่า...

โทรศัพท์ยังเงียบ

ยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อมา เขาเล่นเกมได้คะแนนสูงสุด รู้สึกขาดน้ำเล็กน้อย ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก เขาปิดคอมพิวเตอร์ เอนร่างบนโซฟา สุ่มเลือกแผ่นหนังบลูเรย์ที่จำไม่ได้ว่าซื้อมาตอนไหน พลังขอร้องจักรวาลให้ส่งเขา

กลับไปทำงาน เขาจะไม่ทำตัวเหมือนเดิม จะเข้ากับทุกคนได้ง่ายขึ้น อุดหนุนมากขึ้น มีชั้นเชิงมากขึ้น เห็นอกเห็นใจมากขึ้น จะซื้อโดนัทแจกทุกคน ในออฟฟิศเดือนละสองครั้ง สามครั้งก็ยังไม่ไหวถ้ามันยุติปัญหานี้ได้

โทรศัพท์ยังคงเงียบ

เขาไม่ดื่มบ่อยนัก แต่ตอนนี้จะมีอะไรให้ทำอีกล่ะ เครียดทำยเรื่องฉายขึ้น เมื่อหนังจบลง เมื่อเบื่อหนังเขาจึงลุกเดินเข้าครัว คว้าขวดสุราจิม บีบซึ่งยังไม่ได้เปิด หิ้วกลับห้องนั่งเล่น ตรงสู่เครื่องเล่นแผ่นเสียง เปิดแผ่นเพลงเก่าของเอลมอร์ เจมส์

จากนั้นเขาจบลงด้วยการหลับคว่ำหน้าบนพื้น เขาไม่รู้ว่าจะหลับนานเท่าไร แต่ที่รู้คือเมื่อตื่นขึ้นหัวหมุนแทบระเบิด เขาคิดว่าคงปวดตลอดไป แต่สุดท้ายเมื่ออาการเมาค้างผ่านไปเขาก็ได้เจอประสบการณ์ใหม่ทางอารมณ์ มันคือความท้าทายและการต่อต้าน เขาไม่ผิด ยิ่งงเขาก็คือเป็นผู้บริสุทธิ์ รัทเทอร์ฟอร์ดมั่นใจว่าเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเขาเลย เขาเป็นคนมองการณ์ไกลและได้แจ้งเตือนเจ้านายครั้งแล้วครั้งเล่าทั้งในที่สาธารณะและเป็นการส่วนตัว แต่เจ้านายไม่เคยสนใจ ฉะนั้นหลังจากผ่านไปเจ็ดวัน รัทเทอร์ฟอร์ดตัดสินใจว่าถึงเวลาแล้วที่ต้องแสดงความเห็นเพื่อให้อีกฝ่ายรับฟังบ้าง

เขาอาบน้ำ เลือกชุดใหม่จากตู้เสื้อผ้า กางเกงขีโนขายาว เสื้อโปโลใหม่เอี่ยมสีหม่น ๆ ติดโลโก้ ดูจริงจัง จากนั้นก็หยิบรองเท้าจากมุมตรงข้ามห้องโถง คว้าพวงกุญแจและแว่นกันแดดจากตู้หนังสือข้างประตู ออกจากห้องเดินไปที่ลิฟต์ ก้าวผ่านลิอบบี้ ผลักประตูหมุน ออกไปยืนบนทางเท้าแดดช่วงสาย ๆ ร้อนมากราวกับอยู่ข้างเตาผิง เรียกเม็ดเหงื่อไหลบนหน้าผากและไต่กรรไกรทันที เขารู้สึกว่าใจสั่นและตื่นตระหนก เคยอ่านเจอว่าคนทำผิดมักเหวี่ยงทะเลาะ สิ่งหนึ่งที่เขาพยายามหลีกเลี่ยงคือต้องไม่ทำให้ตัวเองเหมือนคนทำผิด รัทเทอร์ฟอร์ดมองรอบ ๆ เชื่อว่าทุกคนกำลังจับจ้องเขา กอดันให้ต้องเคลื่อนไหว เขาลังสวาทอย่างเร่งรีบ รู้สึกเหมือนกำลังเดินเปลือยกายกลางถนน แต่ความจริงคนส่วนใหญ่เดินผ่านไปราวกับเขาไม่มีตัวตนอยู่ที่นั่น มีเพียงสองคนเท่านั้นที่สนใจเขา

ขณะที่รัฐ รัฐเทออร์ฟอร์ดออกจากอพาร์ทเมนต์เป็นเวลาเดียวกับที่แจ็ค ริชเชอร์เข้าบาร์แห่งหนึ่งในเมืองแนชวิลล์ รัฐเทนเนสซี ห่างจากเมืองเล็ก ๆ ที่กำลังหลับใหลของรัฐเทออร์ฟอร์ดไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือหนึ่งร้อยยี่สิบ กิโลเมตร ริชเชอร์กำลังหาวิธีแก้ปัญหา มันเกี่ยวข้องกับฟิสิกส์และชีววิทยา เขาหาวิธีชวนชายคนหนึ่งจากเพดานโดยไม่สร้างความเสียหายถาวรแก่เพดาน มากเกินไป เขาแทบไม่ห่วงชายคนนั้นเลย

เพดานเป็นของบาร์แห่งหนึ่งและบาร์เป็นของชายคนดังกล่าว ริชเชอร์ก้าว เข้าบาร์ครั้งแรกเมื่อวันก่อน ซึ่งคือวันเสาร์ เกือบจะข้ามเป็นวันอาทิตย์แล้ว ด้วยซ้ำเพราะเขาเข้าเมืองมาตอนใกล้เที่ยงคืนเต็มที การเดินทางของเขา ไม่ราบรื่นนัก รถบัสคันแรกที่ได้โดยสารมาเกิดไฟไหม้ รถบัสคันที่มารับช่วงต่อ ติดแห้งกอยู่ที่ใต้สะพานเตี้ยหลังจากคนขับเลี้ยวผิดทางห่างออกไปสามสิบสอง กิโลเมตร ริชเชอร์ตัวแข็งทื่อจากการนั่งเป็นเวลานาน ในที่สุดก็มาถึง สถานีรถบัส เขาใช้เวลาไม่กี่นาทียึดเส้นยึดสาย ยึดกลัมนั่น และขอต่อ ไนบริวณที่อนุญาตให้สูบบุหรี่ได้ เขายืนอยู่ตรงนั้น ครึ่งตัวซ่อนอยู่ในเงามืด ผู้โดยสารเดินไปเดินมา พูดคุย ทำสิ่งต่าง ๆ ผ่านโทรศัพท์ของพวกเขา จากนั้นก็คว่ำกระเป๋าเดินทางแล้วแยกย้ายกันไป

ริชเชอร์ยังยืนอยู่ที่เดิม ไม่มีอะไรต้องรีบร้อน แม้ถึงที่หมายช้ากว่า กำหนดแต่นั้นไม่ใช่ปัญหาหลัก เขาไม่มีนัดกับใคร ไม่ต้องเข้าประชุม ไม่มีใคร กำลังรอคอยเขา ไม่มีใครกังวลหรือสติแตกเพราะเขา สิ่งที่ต้องทำมีเพียงหาที่พัก สำหรับคืนนี้ ร้านอาหารและบาร์ที่มีดนตรีดี ๆ ฟัง มีเวลาเหลือเฟือที่จะทำ ทั้งหมดนั้น อาจจะต้องสลับลำดับกิจกรรม หรือไม่ก็รวมสองกิจกรรมเข้าด้วยกัน โรงแรมที่ริชเชอร์ชอบมักจะไม่มีปัญหาที่ลูกค้าโผล่ไปตอนดึก โดยเฉพาะหากเขาจ่ายเป็นเงินสด ซึ่งปกติก็ทำเป็นประจำอยู่แล้ว

ริชเชอร์ตัดสินใจเลือกดนตรีก่อน รู้ว่าสถานที่ซึ่งชาวบ้านมาพบปะสังสรรค์ ลักษณะนี้ในเมืองแนชวิลล์มีมากมาย แต่เขาต้องการบาร์ที่มีรูปแบบเฉพาะ ต้องเก่าแก่ มีความหลัง เป็นที่ที่โบลด์ เบลกหรือฮาวลิน วูล์ฟเคยมาแสดง แนนอนว่าไม่ต้องใหม่ ปรับปรุงให้ดีขึ้น หรือตกแต่งอย่างหรูหรา คำถามเดียวคือ จะหาสถานที่แบบนั้นได้ที่ไหน

ที่สถานีรถไฟฟ้าวาง ผู้คนไม่มากนัก บางคนยังทำงาน รอบางอย่าง หรืออยู่ให้ห่างจากถนน บางคนอาจจะเป็นคนท้องถิ่นหรืออาจเป็นคนท้องถิ่น ทั้งหมดเลยก็ได้ เขาถามทางก็ได้แต่จะไม่ทำ อยากใช้สัญชาติญาณนำทางมากกว่า เขาอ่านรูปแบบและการเคลื่อนไหวประหนึ่งกะลาสีเรือที่รู้สึกได้ถึงทิศทางของคลื่นซึ่งกำลังถาโถมเข้าใส่ สัญชาติญาณบอกให้ไปทางทิศเหนือ เขาจึงเดินตัดข้ามสามแยกสู่พื้นที่ว่างเปล่า เศษหินเศษปูนเกลื่อน มีกลิ่นฉุนของน้ำมันดีเซลและบุหรี เกาของเขาทอดยาวไปด้านหน้าขณะเดินจนกระทั่ง ออกสู่ถนนหลายสายที่แคบและขนานกัน สองข้างทางเรียงรายด้วยอาคารก่ออิฐ หน้าต่างคล้ายคลึงกัน คราบเขม่าจับตัวหนา กลิ่นอุตสาหกรรม แต่ขณะนี้ ตึกพวกนั้นทรุดโทรม ผุพัง ว่างเปล่า ริชเซอร์ไม่รู้ว่าจะรู้กิจประเภทไหน เคยเฟื่องฟูในเมืองแนชวิลล์ แต่ไม่ว่าจะเป็นอะไรมันก็เกิดขึ้นบริเวณนี้ ชัดเจนว่า ปัจจุบันมันไม่เป็นแบบนี้แล้ว โครงสร้างยังคงหลงเหลือให้เห็น แต่ก็ไม่มาก ในอดีตเงินคงหลั่งไหลเข้ามาสนับสนุนธุรกิจเมืองนี้จนเมืองคงล่มสลายไปแล้ว

ริชเซอร์ก้าวลงจากทางเท้าซึ่งทรุดโทรม เดินแนวกลางถนน คิดว่าจะไป อีกสองช่วงตึก อย่างมากก็สามช่วงตึก ถ้าไม่พบอะไรน่าสนใจจะไปทางขวา สู่แม่น้ำ เขาผ่านสถานที่ซึ่งขายยางรถยนต์มือสองและโกดังที่ใช้เก็บเฟอร์นิเจอร์ ซึ่งชาวบ้านบริจาค เขาข้ามถนนถัดไป เสียงเบสและกลองแว่วเข้ามา

เสียงนั้นดังมาจากใจกลางช่วงตึกนั้น มันดูไม่น่ามีอะไรน่าสนใจ ไม่มีหน้าต่าง ไม่มีป้ายโฆษณา เห็นเพียงแถบแสงไฟสีเหลืองลอดผ่านใต้ขอบ ประตูไม้บานเดียวออกมา ริชเซอร์ไม่ชอบสถานที่ที่มีทางออกน้อย เขาจึง ตั้งใจจะเดินต่อ แต่ทันใดนั้นชายสองคนวัยยี่สิบปลาย สวมเสื้อแขนกุด เห็นรอยสักบาง ๆ ก็โซซัดโซเซผ่านประตูบานเดียวนั้นออกมาบนทางเท้า ริชเซอร์ต้องขยับตัวหนี เสียงดนตรีดังมาจากข้างใน ริชเซอร์ชะงักเท้า ท่อนซำ ในเพลงแจ๊สนั้นไพเราะ ยอดเยี่ยม ให้อารมณ์ตรงตามที่นักดนตรีต้องการ เสียงดนตรีสุดท้ายเลือนหาย เสียงร้องของผู้หญิงรับช่วงต่อ ฟังแล้วเศร้าใจ หมดหวัง ทนทุกข์ทรมาน มันเศร้าเท่าที่ใครสักคนจะจินตนาการได้ ริชเซอร์ สุดด้านทาน ก้าวข้ามธรณีประตูเข้าข้างใน

อากาศภายในอบอวลด้วยกลิ่นเบียร์และเหิง้อ ที่ว่างด้านหน้าตั้งหันกว่า ด้านหลังมาก พื้นที่แบ่งเป็นสองส่วน ด้านขวามือสำหรับผู้ชอบดนตรีและเสียงเพลง มีอยู่รายล้อมลิบคน บางคนยืน บางคนเต้นรำ บางคนทั้งยืนทั้งเต้น หน้าเวทีซึ่งตั้งอยู่ด้านหน้าติดกับผนังด้านไกล มีเวทีเตี้ย ๆ สร้างด้วยลังไม้สำหรับใส่เบียร์ ปูด้านบนด้วยแผ่นไม้และตอกตะปูติดกัน แต่ละข้างติดลำโพง สายโลหะคู่หนึ่งห้อยไฟให้แสงสว่างจากเพดาน

นักร้องยืนหน้าและกลางเวที ดูตัวเล็กมาก สูงไม่เกินหนึ่งร้อยห้าสิบ เซนติเมตร ผอมบางราวเข็ม ไร้ผมบ๊อบสีบลอนด์ ดูสมบูรณ์แบบ ผสมกระทาบแสงสีสดใสจนริชเซอร์สงสัยว่าเป็นวิก มือกีตาร์เล่นอยู่ด้านซ้ายของเธอและใกล้ประตูมากที่สุด มือเบสเล่นอยู่ทางขวามือ นักดนตรีทั้งสองคนผมหยิกหย่องและสูง โหนกแก้มชัด ดูราวกับฝาแฝด เป็นพี่น้องกันแน่ ส่วนมือกลองเล่นตามจังหวะ เงามืดหลังเวทีทำให้ริชเซอร์เห็นเธอไม่ชัด

ด้านซ้ายเป็นพื้นที่สำหรับดื่ม ตั้งโต๊ะกลมหกตัว แต่ละตัวล้อมด้วยเก้าอี้สี่ตัว มีเก้าอี้สตูลอีกสี่ตัวที่บาร์ติดผนังตรงข้ามเวที ที่นั่นเพียบพร้อมด้วยอุปกรณ์ที่จำเป็น เช่น หัวกดเบียร์ ตู้แช่เครื่องดื่ม และเครื่องจ่ายแอลกอฮอล์ กระจกเงาบานหนึ่งติดเต็มความกว้างและมีรอยร้าวรูปดาวขรุขระตรงกลาง น่าจะโดนขว้างขวดใส่ เขาชอบที่มันเป็นแบบนี้ เหมือนลักษณะพิเศษนกระจก แต่ก็ไม่เพียงพอที่จะกลบความไม่เข้าท่าที่สุดของที่นี่ นั่นคือบริเวณเพดานหน้าเคาน์เตอร์บาร์มียกทรงหลายสิบตัวห้อยลงมาจากเพดาน อาจจะมีหลายร้อยตัวด้วยซ้ำ หลากสีโตลล์ หลายสี และหลายขนาด พวกเขาได้มาจากไหน ริชเซอร์ไม่เอากรู้ มันดูไม่เข้าท่าสำหรับเขา ไม่จำเป็นต้องมีมัน ในทางปฏิบัติก็ไม่เหมาะสมเมื่อนักเที่ยวซึ่งสูงพอสมควรตรงไปที่เคาน์เตอร์บาร์จะต้องเดินแหวกยกทรงหรือก้มหัวหลบมัน

ริชเซอร์รอจนกระทั่งวงดนตรีเล่นจบเพลงสุดท้ายจึงเดินก้มหัวจนถึงเก้าอี้สตูล เขาเป็นลูกค้ำคนเดียวในฝั่งนั้น จึงไม่สามารถบอกจากสีหน้าวงเฉยของบาร์เทนเดอร์ได้ว่าเขามีความสุขกับสถานการณ์ตอนนี้หรือไม่

“กาแฟ” ริชเซอร์สั่งเมื่อบาร์เทนเดอร์รู้ว่าเขาอยู่ที่นั่น “ดำ”

“ไม่มีกาแฟ” บาร์เทนเดอร์ตอบ

“โอเค ฉันเอาซีสเบอร์เกอร์ มันฝรั่งทอด ไม่เอาผักกาดหอม ไม่เอาผักดอง เอาได้แก้วหนึ่งด้วย”

“ไม่มีซีสเบอร์เกอร์”

“แล้วมีอาหารอะไรบ้าง”

“ไม่มีอาหาร”

“แถวนี้ที่ไหนมีอาหารบ้าง”

บาร์เทนเดอร์ยกไหล่ “ผมไม่ใช่คนแถวนี้”

ริชเซอร์เลยได้แค้ได้ก เขาหันมองเวที คิดว่าน่าจะมีอ็อกวางเตรียมเล่นต่อ แต่กลับไม่มีกิจกรรมใด ๆ บนเวที ผู้ชมครึ่งหนึ่งเดินไปรวมตัวกันรอบโต๊ะ ส่วนที่เหลือตรงไปทางประตูแล้ว เมื่อไม่มีดนตรีและไม่มีหวังเรื่องอาหาร ริชเซอร์ดื่ม ๆ ให้เสร็จและตามลูกค้คนอื่นออกจากร้าน เขาเดินต่อไปตามทาง แล้วก็มิเหตุการ์ณล่อตาล่อใจ เมื่อถึงสุดทางเขาได้ยินเสียงวุ่นวาย พอหันไปมองก็เกือบชนกับมือกีตาร์ หมอนั่นก้าวถอยหลัง เปิดตากว้างด้วยความกลัว ยกกล้องใส่กีตาร์ขึ้นประหนึ่งเป็นเกราะกำบัง ส่วนนักร้องเกือบจะชนจากด้านหลัง ริชเซอร์ยกมือสองข้างขึ้น กางฝ่ามือออก รู้ดีว่าลักษณะภายนอกของเขาจะทำให้ผู้พบเห็นรู้สึกขังใจบ้าง เขาสูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร ผมเผ้ายุ่งเหยิง ไม่โกนหนวดเครา เด็กมักร้องไห้และวิ่งหนีทันทีที่เห็นเขา

“ผมขอโทษ” ริชเซอร์พยายามทำให้ทุกคนเชื่อด้วยการยิ้ม “ผมไม่ตั้งใจทำให้พวกคุณตกใจ”

มือกีตาร์ลดกล้องลง แต่ไม่ก้าวมาข้างหน้า

“คืนนี้คุณเล่นเยี่ยมมาก จะเล่นอีกเมื่อไหร่”

“ขอบคุณ” มือกีตาร์ยังยืนที่เดิม “หวังว่าอีกไม่นาน”

“ที่นั่นเหรอ”

“คงไม่มีโอกาสแล้ว”

“ทำไม ลูกค้แยหรือไง”

“เจ้าของต่างหาก”

“เดี๋ยวนะ” นักร้องจ้องหน้าริชเซอร์ “ทำไมคุณมาที่นี่ ทำงานให้เขาเหรอ”

“ผมไม่ทำงานให้ใคร” ริชเซอร์ตอบ “เจ้าของแยยังไง มีปัญหาอะไร”

นักร้องอีกอีก ก่อนจะยกนิ้วหนึ่งขึ้น ตามด้วยนิ้วที่สอง “เขาจะไม่
จ่ายเรา โกงเรา และขโมยกีตาร์เราไปหนึ่งตัว”

“กีตาร์สำรองของผม” มือกีตาร์เสริม

“จริงหรือ” ริชเซอร์ถอยหลัง “ฟังดูไม่เหมือนการทำธุรกิจที่ดี ต้องมี
เรื่องมากกว่านี้”

“มันควรเป็นอะไรอื่นหรือ” นักร้องมองหน้ามือกีตาร์

“ไม่มีอะไรมากกว่านั้น” มือกีตาร์บอก “เราเก็บเครื่องดนตรีเสร็จ
ขอเก็บเงิน แต่เขาปฏิเสธ”

“ผมไม่เข้าใจ สถานที่แบบนี้ดนตรีเป็นตัวดึงดูดลูกค้า ไม่ใช่การตกแต่ง
ต้องมีวงถึงจะเล่นดนตรีได้ และถ้าเจ้าของไม่จ่ายเงินให้วง นักดนตรีจะยอมเล่น
ได้ยังไง สำหรับผมมันเหมือนกลยุทธ์ทุบหม้อข้าวตัวเอง พวกคุณคงต้องทำ
บางอย่างให้เขาโกรธ”

“คุณไม่เข้าใจธุรกิจดนตรี” มือกีตาร์ส่ายหัว

“อธิบายให้ฟังหน่อย”

“ทำไมต้องอธิบาย”

“ทำไมนะหรือ ก็เพราะผมขอรับรอง ผมชอบข้อมูล การเรียนรู้เป็นสิ่งที่”

มือกีตาร์วางกล่องบนพื้น “จะอธิบายยังไงดี เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น
ตลอดเวลา เราทำอะไรไม่ได้”

“วงดนตรีไม่มีอำนาจและอิทธิพล” นักร้องจับไหล่มือกีตาร์ “แต่แหล่ง
สังสรรค์มี”

“ไม่มีใครที่ช่วยทำสิ่งที่ถูกต้องหรือไง เช่น ผู้จัดการหรือตัวแทนของ
พวกคุณ นักดนตรีไม่มีคนประเภทนี้อยู่ด้วยหรือ”

มือกีตาร์ส่ายหน้า “นักดนตรีที่มีชื่อเสียงอาจจะมี แต่ไม่ใช่นักดนตรี
อย่างเรา”

“ยังไม่มี” นักร้องเสริม

“ตำรวจล่ะ”

“ไม่” นักร้องตบกระเป่าแจ็คเก็ต “ตำรวจ ไม่เด็ดขาด”

“เราไม่ไปยุ่งกับพวกนั้น” มือกีตาร์ตอบ “พวกเราที่มีชื่อเสียงอยู่แล้ว
ว่าทำงานด้วยยาก ไม่มีใครจ้างเรา”

“ประเด็นของการจ้างมันอยู่ตรงไหนในเมื่อพวกคุณไม่ได้เงิน”

“ประเด็นคือเราต้องแสดงแล้วชาวบ้านก็จะได้ยินเรา” นักร้องเคาะนิ้ว
ข้างศีรษะ “ไม่มีใครรู้ว่าคุณมีตัวตนถ้าไม่มีใครได้ยิน”

“ผมคิดว่าคุณต้องพิจารณาสารที่คุณกำลังส่งออกไป”

“สารอะไร” มือกีตาร์ฟังไหลข้างหนึ่งกับผนังตึก “เราต้องทนต่อไป
ไม่แฉ ยอมรับปัญหาและอุปสรรค ทั้งหมดที่เราทำได้มีแค่นั้น”

“สุดท้ายนั่นคือสิ่งที่เราต้องทำ” นักร้องกล่าว

ริชเชอร์เงียบ

“คุณคิดว่าเรากำลังทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องงั้นหรือ”

“ผมอาจจะอยู่นอกวงการ” ริชเชอร์มองหน้าแต่ละคน “ดูเหมือนว่า
พวกคุณกำลังบอกว่าไม่เป็นไรที่โดนเจ้าของบาร์โกง คุณมีความสุขที่ไม่ได้รับ
ค่าจ้าง”

“มันบ้าชัด ๆ” นักร้องย้อน “ฉันเกลียดการที่ไม่ได้รับค่าจ้าง มันเลวร้าย
สุด ๆ”

“คุณพูดชัดเจนหรือเปล่า”

“แน่นอน” มือกีตาร์ยึดตัวขึ้น “ผมยื่นกรานให้เขาจ่ายเรา เขาทำท่าคล้าย
จะจ่าย พาผมเข้าห้องทำงาน ในห้องมีเพียงคนเฝ้าประตูรายักษ์ซึ่งมีหน้าที่
คอยจับผู้ก่อกรานโยนออกถนน พวกมันต้องวางแผนล่วงหน้าเพราะยักษ์
ตัวนั้นไม่พูดอะไร ไม่รอให้เสียเวลา แค่ว่ามือซ้ายผม” เขาชูมือซ้ายแน่นยำ
“จับมือผมกดลงบนโต๊ะซึ่งปูแผ่นโลหะเป็นนคราบสกปรก กดมือผมให้แต่ละนิ้ว
แยกออกจากกัน ส่วนเจ้าของเดินไปรอบ ๆ แล้วเปิดลิ้นชักด้านบน หยิบค้อน
ออกมา บอกว่าผมต้องเลือก เราจะได้ค่าจ้างแต่เขาทุบนิ้วผมทีละนิ้ว หรือผม
ออกไปจากบาร์โดยไม่เจ็บตัวแต่ไม่ได้เงิน”

เสียงในสมอกริชเชอร์บอกให้ไปจากที่นี่เพราะมันไม่ใช่ปัญหาของเขา
แต่เมื่อนึกถึงเสียงที่ชายคนนั้นเล่นกีตาร์บนเวที จำได้ว่านิ้วเคลื่อนไหวไปบนสาย

ก็ตาร์ทอย่างรวดเร็วและสวยงามแค่ไหน ขณะเดียวกันก็นึกภาพเจ้าของบาร์ ใช้ค้อนทุบนิ้วขณะที่อันทพาลร่างยักษ์จับมือเขากางแผ่นไม้ได้ะ

ริชเซอร์จึงตัดสินใจอยู่ต่อ

“ถ้าไม่ว่าอะไรผมจะกลับเข้าไปข้างใน” ริชเซอร์บอก “เพื่อช่วยให้เจ้าของบาร์มองจากต่างมุม อาจช่วยให้เขาพิจารณาทบทวนค่าจ้างคืนนี้ใหม่”

“คุณทำได้เหรอ” นักร้องถามเหมือนไม่มั่นใจ

“มีคนพูดว่าผมเ็นมน้าวใจคนเก่ง”

“คุณอาจจะเจ็บตัว”

“หากต้องมีคนเจ็บก็ไม่ใช่ผมแน่”

“มันมีค้อน” มือกีตาร์เตือน

“มันจะมีโอกาสได้ใช้หรือเปล่า ถึงใช้ก็ไม่มีปัญหา ฉะนั้นทำไมผมจะไม่ลองดูล่ะ คุณมีอะไรจะเสียงั้นเหรอ”

“ไม่แน่ว่าผม...”

“ขอบคุณ” นักร้องตัดบท “เราขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือที่คุณมอบให้เรา ระวังตัวด้วย”

“ผมระวังตัวตลอดเวลา” ริชเซอร์บอก “เอาละ เล่าเรื่องกีตาร์ตัวนั้นให้ฟังหน่อย ตัวสำรองที่ใช้งานได้ดีที่หมอนั้นชโมโยไป”

“ชายร่างยักษ์เป็นคนชโมโย” มือกีตาร์เล่า “เขาตามผมจากออฟฟิศ และฉกมันไปก่อนโยนลงบันไดไปที่ห้องใต้ดิน แล้วจ้องผมด้วยสายตาแปลก ๆ คล้ายทำให้ลงไปเอา”

“คุณทิ้งมันไว้ที่นั่นเหรอ” ริชเซอร์ถาม

มือกีตาร์เบือนหน้าไปทางอื่น

“อย่ารู้สึกแย่นั่นเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง” ริชเซอร์หยุดอึดใจก่อนถาม “ราคาเท่าไร”

“หนึ่งพันดอลลาร์โดยประมาณ” มือกีตาร์ยกไหล่ “แพงทีเดียวสำหรับผม”

“เจ้าของที่มีค้อนชื่ออะไร”

“ลือกฮาร์ต เดเรก ลือกฮาร์ต”

“เขารับปากจะจ่ายคุณเท่าไร”

“สองร้อยดอลลาร์”

“โอเค นอกจากล็อกฮาร์ต ชายคนที่อยู่กับเขาในออฟฟิศ และ บาร์เทนเดอร์ มีใครทำงานที่นั่นอีกบ้าง”

“ไม่มี”

“มีอีกคน” นักร้องแย้ง “เด็กเก็บโต๊ะซึ่งออกไปพักกุญแจหลังร้าน ตลอดเวลา”

“ใครอีก”

“มีแค่นั้น”

“พวกคุณเคยเห็นอาวุธในร้านบ้างไหม”

ทั้งสองคนมองหน้ากันแล้วส่ายหน้า

“โอเค ออฟฟิศล็อกฮาร์ตอยู่ที่ไหน”

“ชั้นสอง” มือกีตาร์ตอบ “ผ่านห้องน้ำแล้วจะเจอบันได”

ในร้านลูกค้ายุคสุดท้ายกำลังคลั่งเบียร์ขวดสุดท้าย บาร์เทนเดอร์กำลังทำ ความสะอาดพื้นระหว่างโต๊ะกับเวที ไม่มีใครอื่นอีก ริชเซอร์ผ่านห้องน้ำ ก้าวขึ้นบันได เห็นประตูบานหนึ่งซึ่งนำไปสู่พื้นที่แคบ ๆ ได้ยินเสียงผู้ชาย จากข้างใน แน่ใจว่าเป็นผู้ชาย จับใจความไม่ได้เพราะเสียงเบามาก เสียง เป็นจังหวะคล้ายกำลังนับบางอย่าง อาจกำลังตรวจสอบรายได้ในลิปดาห์นั้น ริชเซอร์คิดว่าต้องล็อกจากข้างใน เขาวางมือบนลูกบิด หมุน พร้อมใช้ไหล่ กระแทกบานประตู มันเปิดออกอย่างง่ายดาย เศษไม้ปลิวว่อน

“ขอโทษด้วย สุภาพบุรุษ” เขาก้าวเข้าข้างใน ผลักบานประตูกลับไป ทิ้งกบซึ่งพังเสียหาย “ไม่รู้ว่ามีล็อก”

พื้นที่เล็ก คล้ายตู้เสื้อผ้ามากกว่าออฟฟิศ ชายสองคนเบียดตัว อยู่หลังโต๊ะทำงาน ไหล่ชนไหล่ ริชเซอร์คิดว่าชายรูปร่างปกติธรรมดาหน้าจะเป็น ล็อกฮาร์ต อีกคนคือชายร่างยักษ์ ดูเนือย ๆ บ๊อบบี้ คงเป็นคนเฝ้าประตูแน่ ทั้งสองนั่งตัวแข็งที่เก้าอี้ บนโต๊ะตรงหน้ามีแผ่นโลหะคล้ายจาน เต็มไปด้วย ธนบัตรยิบย่อยกองใหญ่

“แกเป็นไอคร” ลีอกฮาร์ตใช้เวลาพักใหญ่ก่อนจะพูดออกมาได้

“แจ๊ค ริชเซอร์ เป็นตัวแทนของวงดนตรีที่เล่นให้แกคีนี่ จันมาคุยเรื่อง ลัญญา”

“พวกเขาไม่มีลัญญา”

“ตอนนี้มีแล้ว” ริชเซอร์คว้าเก้าอี้ข้างอข้างหนึ่งที่เหลืออยู่เพียงตัวเดียว ทดสอบความแข็งแรงก่อนนั่งลง

“แกต้องออกไป”

“จันเพิ่งมาถึงหยก ๆ”

“ระหว่างที่พวกเรานับเงิน แกจะอยู่ที่นั่นไม่ได้”

“แกไม่ได้คิดให้รอบคอบใช่ไหม”

ลีอกฮาร์ตอึ้ง พยายามหาความหมายแฝงในคำถามนั้น “หมายความว่าไง”

“แกพูดว่าจันอยู่ที่นั่นไม่ได้ แต่เห็น ๆ อยู่ว่าจันอยู่ที่นั่นแล้ว ตรรกะช่วย ๆ”

“ไปให้พ้น” น้ำเสียงลีอกฮาร์ตก้าวร้าวขึ้น “ไมจันจันจะโยนแกออกไป”

“คิดว่าคนอย่างแกจะโยนจันออกไปได้หรือ” ริชเซอร์ยิ้ม

ลีอกฮาร์ตกำหมัดบนโต๊ะ “จันจะให้คนโยนแกออกไป”

“แน่ใจหรือ คนของแกทั้งหมดอยู่ที่ไหน”

“ที่นี่ จันมีคนมากเท่าที่ต้องการ” ลีอกฮาร์ตชี้ไปที่อีกคน

“เขาน่ะหรือ แค่คนเดียวเนี่ยนะ แกต้องเปลี่ยนคำพูดใหม่ว่าเขาเป็น คนเดียวที่จันต้องการ แต่นั่นก็ไม่ถูกต้องอยู่ดีใช่ไหม เห็นชัดว่าเขาไม่พร้อม ทำงาน ต่อให้จันนอนหลับอยู่เขาก็โยนจันออกไปไม่ได้ ต่อให้จันแกห้องอม เขาก็โยนจันออกไปไม่ได้”

ริชเซอร์จ้องตาชายร่างยักษ์ตลอดเวลาที่พูด เขาเห็นอีกฝ่ายขยับตาให้ ลีอกฮาร์ต อีกฝ่ายตอบสนองด้วยการผงกศีรษะชนิด ๆ ชายร่างยักษ์ลุกจากเก้าอี้ทันที ริชเซอร์รู้ว่ามิเพียงทางเดียวที่จะชนะเกมนี้ ยักษ์ตัวนั้นจะกระโดดพุ่งตัว ผ่านเหนือโต๊ะ ถ้ามันเร็วพอก็จะถึงตัวริชเซอร์ก่อนที่เขาจะมีโอกาสได้ยื่น ต่อให้ ริชเซอร์ยืนอยู่ มันก็ยังมีอาวุธทรงพลังที่สุด นั่นคือน้ำหนักตัว ดูท่าแล้วน่าจะ มากกว่าริชเซอร์อย่างน้อยสี่สิบห้ากิโลกรัม เมื่อบวกกับความเร็วมันพุ่งใส่น้ำหนักทั้งหมดจะแปรเปลี่ยนเป็นโมเมนตัมที่น่ากลัว ไม่มีทางที่ริชเซอร์จะ

โต้กลับได้ เขาจะโดนร่างมทิมาระแตกหางหลังไปกองกับพื้น ติดอยู่ที่มุม ไม่สามารถยกกำปั้น เท้า หรือศอกได้ อาจจะหายใจไม่ออกอีกต่างหาก จากนั้นสิ่งที่มันทำคือรอ หลักแห่งฟิลิปปินส์จะจบการต่อสู้ให้มันเอง เพราะริชเซอร์ คงจะล้มอยู่ที่นั่นจนหมดสติ นับเป็นชัยชนะง่ายตายที่สุดของมัน

แต่มันเลือกผิดวิธี แทนที่จะพุ่งข้ามโต๊ะ กลับพยายามเดินแกว่งแขน อ้อมโต๊ะมา นั่นเป็นความผิดพลาดอย่างร้ายแรงสำหรับคนที่มีหุ่นอย่างนั้น การยั่วยุของริชเซอร์ทำให้ความคิดของมันซุ่มซ่าม ริชเซอร์ไม่ได้เอาแต่นึกถึงชัยชนะ เขาคว้าแผ่นโลหะบนโต๊ะ จับขอบด้านหนึ่งให้แน่น ทิมอีกด้าน เข้าค้อมันขณะพุ่งเข้ามา ไม่ต่างจากใบมีดกบิโตะคืนกลับด้าน ขอบแผ่นโลหะ กระแทกกล่องเสียงและหลอดลมอย่างแรง จากนั้นผลึกมันล้มหายไปยังทิศทาง ที่เดินเข้ามา มันกระเด็นไปมุมห้อง ล้มตึงลงพาดพื้น หายใจไม่ออก

“ปกติฉันจะไม่ทำแบบนี้” ริชเซอร์บอกล็อกฮาร์ต พลางนั่งเก้าอี้ตัวเดิม “มันไม่ทันที่ทันใดแบบนี้ ฉันให้โอกาสมันแล้ว แต่นึกขึ้นมาได้ว่ามันเอากีตาร์ ของผู้ชายคนนั้นไป ฉันเลยเปลี่ยนใจยกเลิกเดิมพัน”

ล็อกฮาร์ตคว้ามือถือ “ควรวโรแจ่ง 911 ให้เร็วที่สุด”

“เพื่อนแกลจะไม่เป็นอะไร” ริชเซอร์บอก “หรืออาจจะเป็น ระหว่างที่เขา มีปัญหากับการหายใจ เรากลับมาคุยประเด็นสัญญาวงดนตรีพลาง ๆ แล้วกัน แกลสัญญาว่าจะจ่ายพวกเขาเท่าไร”

“ฉันไม่เคยสัญญาอะไรทั้งสิ้น”

ริชเซอร์ใช้นิ้วลูบขอบแผ่นโลหะ “ฉันว่าแกมีสัญญา”

ล็อกฮาร์ตพุ่งตัวออกด้านข้าง จุดหมายคือลิ้นชัก ริชเซอร์จับตามอง ความเคลื่อนไหวอยู่แล้วจึงเหวี่ยงแผ่นโลหะหมุนคล้ายจานร่อนใส่ตั้งจมูกอีกฝ่าย กระตุกหักทันที เขาไปไหนไม่รอด ตัวลั่นคาเก้าอี้

“ฉันเริ่มคิดว่าของเล่นแบบนี้อันตราย” ริชเซอร์หยิบแผ่นโลหะจากพื้น “แกไม่ควรเล่นมันอีก ที่นี้เรื่องสัญญา ขอตัวเลข”

“สองร้อยดอลลาร์”

“สองร้อยดอลลาร์เป็นตัวเลขเดิม แต่ตอนนี้เราตกลงกันได้แล้ว แกลสนใจ ในนิ้วมือมนุษย์ บอกหน่อยว่ามีข้อขายของคนที่เล่นกีตาร์มีกีตาร์”

“ห้า” เสียงของล็อกฮาร์ตอื้อเนื่องจากหายใจติดขัด

“ในทางเทคนิคใช้สินี้ว นีวหัวแม่มือไม่ได้ใช้ แต่ฉันถือคำตอบของแกเป็นหลัก สองร้อยดอลลาร์คุณด้วยห้าได้เท่าไร”

“หนึ่งพัน”

“ดีมาก นั่นคือตัวเลขใหม่ของแก เราได้เงินสด”

“ไม่มีทาง”

“ที่นั่นมีเงินสดมากมาย ถ้าการนับเงินมันยากเกินไปสำหรับแก ฉันควรจะกวาดเอาไปทั้งหมด”

“หนึ่งพันก็ได้” ล็อกฮาร์ตเกือบจะร้องเสียงแหลม หยิบธนบัตรสองปีกแล้วดันข้ามโต๊ะไป

“เพิ่มค่าธรรมเนียมจ่ายซ้ำกว่ากำหนดอีกห้าร้อย”

ล็อกฮาร์ตมองอย่างเกรี้ยวกราดก่อนส่งให้อีกกอง

“ใกล้จบแล้ว ต่อไปค่าเปลี่ยนเครื่องดนตรีอีกหนึ่งพันดอลลาร์”

“อะไรวะ...”

“เพื่อนซี้ของแกโยนกีตาร์ของผู้ชายคนนั้นลงบันได แกเอาเงินคืนจากเจ้ายักร์ตัวนั้นได้ แต่ไม่มีทางที่จะออกจากกระเป๋าของความของฉันเด็ดขาด”

ล็อกฮาร์ตกะพริบตาไปมา มองกองเงินสดที่ลดน้อยลง ริชเซอร์คิดว่าสมองของมันกำลังคำนวณว่าเหลืออยู่เท่าไรและโอกาสที่จะรักษามันไว้ได้ถ้าเขาให้ความร่วมมือ “โอเค เพิ่มอีกพัน แต่ต่อจากนี้อีกหนึ่งเซ็นต์ก็ไม่ได้ ไปบอกพวกนั้นว่าถ้าพวกมันกลับมา ฉันจะหักมากกว่าแค่นี้แน่นอน ต่อให้พวกมันไม่กลับมาจะไม่มันไปเล่นที่ไหนในเมืองนี้ได้อีก”

ริชเซอร์ส่ายหัว “เรากำลังไปได้สวย แต่แกทำมันพัง ไม่รอให้ฉันพูดจบก่อน เราเคลียร์เรื่องค่าจ้างแล้ว แต่ยังไม่ได้อะไรเรื่องสิ่งจูงใจ นี่สำคัญมาก ฟังให้ดี หากมีอะไรเกิดขึ้นกับสมาชิกวงดนตรีที่ฉันเป็นตัวแทน พวกเขาแค่กดปุ่มเดียวบนมือถือ ฉันจะกลับมาที่นี่ หักแขนหักขาแก แล้วแขวนกางเกงในของแกห้อยจากเพดานขณะที่แกยังใส่มันอยู่ ชัดไหม”

ล็อกฮาร์ตพยักหน้า

“ดีมาก ที่นี้สิ่งจูงใจอันดับสอง วงดนตรีอื่น ๆ ที่ฉันไม่ได้เป็นตัวแทน แต่ด้วยความเอื้อเพื่อฉันจะขยายข้อตกลงนี้ครอบคลุมด้วย เป็นการช่วยเหลืองานศิลปิน นั่นหมายถึงถ้าฉันได้ข่าวว่าแกโง่งวงดนตรีไหนอีก ฉันจะกลับมากวาดเงินทั้งหมด แล้วจะแขวนกางเกงในแกห้อยจากเพดานขณะที่แกยังสวมอยู่ ประเด็นนี้ก็ชัดเจน”

ลือกฮาร์ทพยักหน้าอีกครั้ง

“เยี่ยม ในกรณีที่มีข้อสงสัย ฉันจะดำเนินการสุ่มตรวจเพื่อดูว่าแกปฏิบัติสอดคล้องกับข้อตกลงนี้หรือไม่ วงดนตรีวิ่งต่อไปเล่นเมื่อไหร่”

“พรุ้งนี้”

“โอเค หวังว่าวงใหม่จะดีเยี่ยมเหมือนวงที่เล่นในคืนนี้ หรือต่อให้ไม่ดีเท่าแกก็ต้องจำไว้ว่าพวกเขาต้องได้รับค่าจ้างตามข้อตกลง”

2

ปกดิรัทเทอร์ฟอร์ดไม่ใช่คนที่ใช้เวลาเปล่าประโยชน์ในร้านกาแฟแถวบ้าน เขาไปร้านเดิมทุกวันเพื่อดื่มกาแฟอื่น โดยเฉพาะระหว่างทางไปทำงาน ไม่ได้เข้าร้านกาแฟเพื่อคุยกับใครและไม่สนใจที่จะหาเพื่อนใหม่ ก็วัตรประจำวันเหมือนเดิมเสมอ เข้าไปยืนต่อแถวเจียบ ๆ ใช้เวลาคิดไตร่ตรองปัญหาที่อาจเกิดขึ้นกับเขาในวันนั้น สั่งเครื่องดื่ม รับเครื่องดื่ม แล้วเดินจากไป นี่เป็นธุรกรรมทางการเงิน ไม่ใช่การเข้าสังคม หลังจากใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยวในห้องพักเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ มันก็พิสูจน์ให้เห็นว่านิสัยนี้ยากจะเปลี่ยนแปลง กระบวนการเปลี่ยนแปลงไม่ง่าย ดูจากปฏิกิริยาของลูกค้ารายอื่น ปกติผู้คนจะมีความเห็นกลาง ๆ เกี่ยวกับเขา ไม่ได้ดีใจเมื่อเห็นแต่ก็ไม่ได้ชุนเคือง ไม่ได้แสดงความอยากรู้อยากเห็น ไม่มีความเกลียดชัง ทำราวกับว่าเขาเป็นเพียงหนึ่งในร้าน

เช้าวันจันทร์นั้นเขารู้สึกเหมือนเป็นแม่เหล็กดูดขั้ว ไล่ลูกค้าทุกคนรอบตัวออกไปอีกด้าน ไม่บ่อยนักที่เขาจะสบตาคนซึ่งเบือนหน้าไปทางอื่น ก่อนคิดหาทางเริ่มสนทนา ก่อนถึงเคาน์เตอร์เขายังไม่มีโอกาสคุยกับมนุษย์สักคน แต่สังเกตเห็นปฏิกิริยาของบาร์ิสตาที่มีต่อชายสองคนเมื่อก้าวเข้าไปสั่งเครื่องดื่ม เธอยิ้มให้ทั้งสองคนและถามว่าต้องการกาแฟเหมือนเดิมหรือเปล่า แต่เธอไม่ยิ้มกับเขา ไม่พูดอะไรสักคำ

“ของผมหเหมือนเดิม” เขาบอก

“ยังไงคะ” เธอถาม